

HOTELLI- VIERAS

NITA PROSE

BAZAR

NITA PROSE

HOTELLI- VIERAS

Suomentanut Katariina Kallio

BAZAR

Taiteen edistämiskeskus
Centret för konstfrämjande
Arts Promotion Centre Finland

Suomentaja kiittää Taikea saamastaan tuesta.

Bazar Kustannus
www.bazarkustannus.fi

Ensimmäinen painos
Suomentanut Katariina Kallio
Copyright © 2023 Nita Prose Inc

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

ISBN 978-952-376-182-7

Taitto Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa
tuotevastuu@bazar.fi

Isälleni Paulille

PROLOGI

Mummini kertoi minulle kerran tarinan palvelustytöstä, rotasta ja lusikasta. Se meni näin:

Olipa kerran palvelustyttö rikkaan maanomistajaperheen linnassa. Hän siivosi. Hän kokkasi. Hän passasi isäntäväkeään niin hyvin kuin taisi.

Eräänä päivänä, kun palvelustyttö tarjoili perheelle ravitsevaa muhennosta, Armon Rouva ilmoitti alentuvasti tuhattaen, että hänen hopealusikkansa puuttui. Palvelustyttö muisti varmasti asettaneensa lusikan Armon Rouvan lautasen viereen, mutta näki nyt omin silmin, että se oli kadonnut.

Hän esitti ylenpalttiset anteeksipyynnöt, mutta nekään eivät lepyttäneet Armon Rouvaa, eivät liioin Armon Herraa, joka sydämistyi ja alkoi raivoissaan syyttää palvelustyttöä pitkäkyntisyydestä ja talon hopeiden varastamisesta.

Palvelustyttö marssitettiin linnasta maantielle, tosin vastasen jälkeen, kun hänen vaivalla valmistamansa muhennos oli ensin paiskattu hänen valkealle esiliinalleen, johon jäi ikuisiksi ajoiksi häpeällinen tahra.

Vuosia myöhemmin, Armon Herran ja Armon Rouvan jo kuoltua ja kauan sen jälkeen, kun häväisty palvelijarukka oli jo

saanut uuden pestin muualta, linnassa aloitettiin korjaustyöt, ja sattui niin, että töihin palkatut rakennusmiehet tunsivat tuon palvelustytön tarinan. Kun he nostivat ruokasalin lattia-lankut paikoiltaan, alta löytyi muumioitunut rotan ruumis ja sen vierestä yksi hopealusikka.

Rakas isoäitini, jota kutsun mummiksi, teki kotiapulaisen hommia koko ikänsä, ja olen seurannut hänen jalanjäljissään. Puhun nyt vertauskuvin, sillä en voisi oikeasti kävellä hänen jalanjäljissään, niitä kun ei ole olemassa, ei enää. Mummi kuoli hiukan yli neljä vuotta sitten, kun olin kaksikymmentäviisi vuotta vanha (siis neljännesvuosisadan ikäinen), ja jo ennen sitä hän oli ehtinyt kävelynsä kävellä, sillä suureksi surukseni hän sairastui.

Asian ydin siis on se, että mummi on kuollut. Poissa vaan ei unholassa. Nyt jalkani kulkevat kuvainnollista polkua aivan yksikseen. Olen kyllä kiitoksen velkaa rakkaalle mummi-vainajalleni, sillä hänen ansiostaan minusta tuli tällainen kuin olen.

Mummi opetti minulle kaiken, mitä tiedän, esimerkiksi sen, miten hopeita kiillotetaan, kuinka luetaan kirjoja tai ihmisiä sekä sen, miten valmistetaan kelvollinen kupponen teetä. Mummin ansiosta olen edennyt urallani huonesiivoojana Regency Grandissa, viiden tähden putiikkihotellissa, joka mainostaa tarjoavansa hienostunutta eleganssia ja modernia glamouria. Kannattaa uskoa, kun sanon, että aloitin aivan pohjalta ja ansaitsin nykyisen asemani silkalla raadannalla.

Kuten jokainen huonesiivooja, joka koskaan on astunut sisään Regency Grandin kiiltävästä pyöröovesta, minäkin olin aluksi vain pahainen harjoittelija, mutta jos nyt astahdat askeleen lähemmäs ja katsot nimikylttiäni – se on kiinnitetty sydämeeni kohdalle, kuten asiaan kuuluu – huomaat, että siinä lukee isolla:

MOLLY

siis minun nimeni, ja sen alla siroin vinokirjaimin:

Siivousesimies

Voin vakuuttaa, että on joltinenkin saavutus edetä askelma kerrallaan ylemmäs viiden tähden hienostohotellin organisaatiossa. Olen ylpeä siitä, että olen saanut pitää hulppean asemani jo kolmen ja puolen vuoden ajan, mikä todistaa, etten ole mikään hetken tähdenlento, vaan, kuten hotellin johtaja Snow jokin aika sitten totesi henkilöstökokouksessa: ”Molly on työntekijä, joka ymmärtää kiitollisuuden merkityksen.”

Minun on aina ollut vaikea käsittää, mitä sanojen takana piilee, mutta nykyään osaan jo lukea ihmisiä paremmin, jopa entuudestaan tuntemattomia, ja niinpä tiedän senkin, mitä sinä ajattelet. Sinun mielestäsi minun työni on vähäpätöistä ja asemani on pikemminkin häpeän kuin ylpeyden aihe. Pois se minusta että koettaisin väen vängällä vaikuttaa siihen, mitä ajattelet, mutta SMS (eli Salli Minun Sanoa), että olet pahan kerran väärässä.

Anteeksi, taisi tulla sanottua tylästi. Kun mummi vielä eli, hän auttoi minua valitsemaan oikean sävyn ja tyylin ja huomautti, jos olin ollut loukkaava. Yksi juttu on tosi kiinnostava:

mummi on kuollut, mutta silti kuulen hänen äänensä mielesäni. Eikö olekin jännää, kuinka joku ihminen voi olla vielä kuoltuaankin yhtä paljon läsnä kuin eläessään? Mietin sitä nykyään tämän tästä.

Kohtele muita kuten toivoisit itseäsi kohdeltavan.

Olemme kaikki samasta taikinasta, vain muotti vaihtelee.

Loppu hyvin, kaikki hyvin. Jos asiat eivät ole hyvin, ne ovat vielä kesken.

Olen tavattoman kiitollinen siitä, että kuulen yhä mummin äänen, sillä tänään oli huono päivä. Tänään oli itse asiassa kamalin päivä neljään vuoteen, ja saan kiittää mummin viisaita sanoja siitä, että pystyin kohtaamaan tämän eteeni tulleen *tilanteen*. Ja *tilanteella* minä en nyt tarkoita sanakirjan mukaisista määritelmää, joka viittaa olosuhteisiin tai yleiseen asiain-tilaan, vaan käytän sitä samassa merkityksessä kuin hotellin johtaja Snow puhuessaan *erittäin laajamittaisesta ongelmasta, johon on niukalti ratkaisuja*.

En suotta koeta kaunistella nyt eteen tullutta laajamittaista katastrofia: tänä aamuna eräs kuuluisa mies kupsahti kuolleena hotellin teesalongin lattialle. Hyvä ystäväni Angela, Socialin eli hotellimme grillibaarin baarimikko, kiteytti *tilanteen* näin: ”Kuule Molly, jäätävän kokoinen paskaläjä osui just tuulettiin.” Koska pidän Angelasta tosi paljon, annan hänelle anteeksi HTK:n eli Huomattavan Törkeän Kielenkäytön. Annan anteeksi myös hänen pakkomielteisen intonsa true crimea kohtaan, se kun saattaa selittää, miksi hän innostui niin oudon paljon siitä, että VIP-tason vieras ottaa ja heittää veivinsä arvovaltaisessa hotellissamme.

Tämän piti olla tärkeä päivä Regency Grandille. Tänään maailmankuulun, bestsellereitä suoltavan ja palkitun kirjailija J. D. Grimthorpen, yli kaksikymmentä kirjaa julkaisseen

mysteerien mestarin, oli määrä antaa merkittävä julkilausuma suuressa teesalongissamme, joka on hiljattain uudistettu.

Varhain aamulla kaikki näytti vielä sujuvan loistavasti. Johtaja Snow oli määrännyt minut vastaamaan teetarjoilusta, ja vaikka pääsyynä olikin se, ettei hän ole vielä ehtinyt palkata teesalonkiin päätoimista tapahtumavastaavaa, tiesin, miten ylpeä mummi olisi nähdessään minun saavan uusia ammatillisia vastuita, vaikka eihän mummi siis *oikeasti* minua näe, sillä hän on kuollut.

Tänään aamuvuoroon tultuani järjestelin paikat kuntoon tyylikkäissä uusissa tiloissa, katoin teetarjoilun viidellekymmenelle viidelle VIP-vieraalle (se oli jämpti määrä). VIP-väkeen kuului useita NAJSia eli Naisten Arvovaltaisen Jännityskirjallisuuden Seuran jäseniä. He olivat saapuneet hotelliin jo monta päivää ennen tapahtumaa ja majailivat hotellin neljännessä kerroksessa. Viikkojen ajan käytävät kaikuivat kuiskauksista ja arvauksista: Miksi yksityisyyttään kiivaasti vaaliva kirjailija J. D. Grimthorpe halusi yhtäkkiä antaa julkilausuman? Oliko kyseessä vain seuraavan teoksen julkistus? Kertoisiko hän kenties lopettavansa uransa?

Kuten nyt tiedetään, hänen uransa on erittäin varmasti päättynyt, vaikka se asia lienee tullut yhtä suurena yllätyksenä hänelle itselleen kuin kaikille muillekin, jotka neljäkymmentäseitsemän minuuttia sitten näkivät hänen lyhyistyvän teesalongin kalanruotokuvioiselle lattialle.

Vielä hetkeä ennen kuin hän saapui lavalle, VIP-vieraat eli jännityskirjojen ystävät, kirjallisuusasiantuntijat ja toimittajat suorastaan kihisivät uteliaisuudesta. Salongin täytti puheensorinan ja pöytähopeiden heleän kilahtelun kakofonia, kun vierasjoukko santsasi teetä ja popsi viimeisiä cocktailleipäsiä. Kun J. D. Grimthorpe astui esiin, tuli hiirenhiljaista. Puhuja-

korokkeella seisoj nyt hontelo mutta vaikuttava hahmo luntti-laput kädessään. Kaikki odottivat hievahtamatta, kun hän rykäisi pariin otteeseen.

”Teetä”, hän sanoi mikrofoniiin samalla kun viittilöi kohti kupposia, ja koska olin luojan kiitos saanut etukäteen tiedon hänen ankarasta teerutiinistaan, olin osannut ohjeistaa keittiötä varustamaan teekärryn juuri oikein: hunajaa, ei sokeria. Siivoojaharjoittelijani Lily, jonka tehtäväksi olin antanut Grimthorpen teekärryjen hoidon koko kirjailijan vierailun ajaksi, pinkaisi toimeen mitä pikimmiten, kaatoi kädet täristen teetä kuululle kirjailijalle ja kiidätti sen korokkeen luo.

”Ei kelpaa”, kirjailija sanoi kuppiin tartuttuaan, astui alas korokkeeltaan ja meni itse kärryn luo. Hän avasi hunajapurnukan hopeakannen, mätti kuppiin kaksi valtavaa, keltaista hunajaklimppiä ja sekoitti hunajan tehensä purkin omalla lusikalla niin raivoisasti että kupin reunat kolahtelivat. Tyhjän pantiksi jäänyt Lily katsoi toimitusta ymmällään.

Koko salillinen seurasi, kun Grimthorpe kohotti kuppinsa, joi pitkän kulauksen, nielaisi ja huoahhti. ”Kitkerä mies tarvitsee ylimääräisen annoksen hunajaa”, hän selosti ja sai yleisössä aikaan hillityn naurunhumahduksen.

Ärtyisyys on jo pitkään ollut hänen kuuluisa tavaramerkkinsä, ja ironista kyllä, mitä huonommin hän käyttäytyy, sitä paremmin hänen kirjansa käyvät kaupaksi. Täysin unohtumaton on sekin muutama vuosi sitten YouTubessa levinnyt kuuluisa tuokio, kun kiihkeä fani (vastikään eläkkeelle jäänyt sydänkirurgi) tuli kirjailijan luo ja sanoi: ”Haluaisinkokeilla romaanin kirjoittamista. Voisitteko auttaa?”

”Voisin”, Grimthorpe vastasi. ”Hetimitte ensin lainannut minulle skalpellianne. Haluaisinkokeilla sydänkirurgiaa.”

Muistelin tuota videota tänä aamuna, kun Grimthorpe hymyili käärmeenhymyään, asteli takaisin korokkeelleen, missä hörppi vielä muutaman pitkän kulauksen hunajaista teetään, laski kupin eteensä ja katsahti sitten jumaloivaa yleisöään. Hän tarttui lunttilappuihinsa, veti työläästi henkeä ja alkoi puhua hoippuen hienokseltaan puolelta toiselle.

”Ihmettelette varmasti, miksi olen kutsunut teidät tänne tänään”, hän sanoi. ”Kuten tiedätte, tuotan mieluummin kirjalista kuin suullista tekstiä. Yksityisyys on pitkään ollut turvapaikkani, ja henkilöhistoriani on saanut pysyä arvoituksena. Hankala velvollisuuteni on kuitenkin nyt tehdä teille joitakin paljastuksia, arvoisat kuulijat ja urani seuraajat, kun pitkä ja tarinoita poikinnut urani, jos sanaleikki sallitaan, on saavuttanut taitekohtansa.”

Hän vaikeni hetkeksi odottaen naurureaktiota, jonka myös sai. Hänen läpitunkeva katseensa, mitä se sitten ikinä etsikin, sai ainakin minut hytisemään.

”Katsokaas”, hän jatkoi, ”minulla on salaisuus, joka saa teidät epäilemättä yllättymään.”

Sitten puhe yhtäkkiä taukosi. Hänen pitkäsorminen kätensä nousi paidankaulukselle kuin höllentääkseen sitä. ”Tahdon siis sanoa, että...” hän kähisi, eikä kurkusta sitten enempää kuulunutkaan. Suu avautui ja sulkeutui, sitten hänen tasapainonsa näytti äkkiä järkkyvän, ja hän huoju i korokkeellaan puolelta toiselle entistä voimakkaammin. Hän oli kuin lemmikkikaupan kultakala, joka hyppää maljastaan ja jää lattialle haukkomaan henkeään.

Grimthorpe tarttui vielä kerran teekuppiinsa ja hörppäsi. Sitten, ennen kuin kukaan ehti estää, hän kellistyi korokkeeltaan kohti yleisöä ja rojahti suoraan mitä epäonnekkaimman siivoojajarjoittelijani Lilyn päälle. He tömähtivät yhdessä

dramaattisesti lattialle, posliininen teekuppi hajosi lukemattomiksi veitsenteräviksi siruiksi ja lusikka sekä lautanen kolahtivat kalanruotokuvioiselle lattialle.

Hetken aikaa oli täysin hiljaista. Kukaan ei oikein käsittänyt näkemäänsä. Sitten paniikki repesi, kun kaikki huippufaneista hotellivieraisiin ja laukunkantajista asiantuntijoihin ryntäsivät salin etuosaan.

Johtaja Snow kumartui Grimthorpen vasemmalle puolelle ja taputti tämän olkapäätä. ”Herra Grimthorpe! Grimthorpe!” hän toisti toistamistaan. Grimthorpen sihteeri Serena Sharpe kumartui kirjailijan oikealle puolelle ja painoi kaksi sormea tämän kaulalle. Siivoojaharjoittelija Lily yritti epätoivoisesti kiemurrella pois kirjailijan alta. Ojensin hänelle käteni, ja kun hän sai siitä otteen, kiskoin hänet luokseni ja otin kainaloon.

”Tehkää tilaa! Pysykää loitommalla!” Grimthorpen sihteeri huusi ihailijoiden ja VIP-väen tungeksiessa lähemmäs.

”Soittakaa hätänumeroon! Heti!” johtaja Snow mylvi. Tarjoilijat, hotellin asiakkaat, hissipojat ja vastaanottovirkailijat rupesivat säntäilemään ympäriinsä.

Olin tarpeeksi lähellä *tilannetta* kuullakseni Serena Sharpen sanat, kun hän nosti sormensa Grimthorpen kaulalta:

”Pelkäänpä, että on liian myöhäistä. Hän on kuollut.”

Seison johtaja Snow’n toimistossa kädessäni kupillinen kuumaa teetä. Käteni tutisevat, sydän pamppailee. Jalkojen alla lelluu kuin huvipuiston metkulassa, vaikka semmoisessa ei nyt toden totta olla.

Teekuppi ei ole minua vaan Lily Finchii varten. Palkkasin hänet kolme viikkoa sitten, pikkuruisen ja hiljaisen Lilyn, jolla on yönmustat hartiapituiset hiukset ja vauhko katse ja joka paria aikaa vapisee johtaja Snow’n toimiston ruskealla nahkatuolilla posket kyynelissä. Mieleepi nousee ilmielävänä päivä, jona vapisin ilman kenenkään tukea tuolla samalla tuolilla ja odotin tuomiota.

Siitä on nyt nelisen vuotta. Olin siivoamassa neljännen kerroksen kattosviittiä, kun törmäsin hotellivieraaseen, joka näytti olevan sikeässä unessa. Sikeimmätäkään nukkujat eivät kuitenkaan unohda hengittämistä tyystin. Kun tarkistin pikapikaa herra Blackin sykkeen, tajusin, että hän oli kuollut – *totalmente* kuollut – hotellihuoneensa vuoteeseen. Ja vaikka siitä hetkestä lähtien tein parhaani hoitaakseni kyseisen äärettömän epätavallisen *tilanteen*, kaikki syyttävät sormet osoittivat minua kohti, murhaajaa kohti. Moni lähipiirissäni, mukaan lukien poliisi ja huolestuttava määrä työkavereitani, oletti, että minä olin murhannut herra Blackin.

Olen siivooja, en tappaja. Minä *en* murhannut herra Blackia, en kylmäverisesti enkä sen puoleen kuumaverisesti-kään, ja kiitos muutaman mätämunien koriin eksyneen hyvän munan minut vapautettiin syytteistä. Kokemus kuitenkin vaati veronsa. Ymmärsin, miten riskialtista siistijän työ voi olla. Selkää rasittava raadanta, vaativat asiakkaat tai puhdistusaineiden kemikaalit eivät suinkaan ole suurimpia vaaratekijöitä vaan oletus, että siivoojat ovat pikkurikollisia, murhaajia ja varkaita. Siivooja on aina syntipukki. Uskoin vilpittömästi, että herra Blackin kuolema tappaisi minutkin, mutta kaikki kääntyi lopulta parhain päin, ihan niin kuin mummi aina ennusti.

Nyt, kun katson täällä johtaja Snow'n toimistossa Lilyä silmiin, pelko hänen katseessaan säteilee kuin sähkövirta suoraan sydämeeni. En ihmettele, että häntä pelottaa. Kuka voisi edes kuvitella sellaista, että kun eräänä päivänä tulee töihin hoitamaan maailmankuulun kirjailijan vierailua, kyseinen tähti kuoleekin siinä fanien ja toimittajien kameranräiskeen täyttämässä salissa? Ja kuka kovan onnen hotellisiivooja olisi ikinä aavistanut joutuvansa hoitamaan paitsi kirjailijan tarjoilijan *myös* tämän kuolinvuoteen virkaa?

Lily-parka. Tyttöparka tosiaan.

Et ole yksin. Sinulla on aina minut. Mummin sanat kaikuivat mielessäni kuten aina. Kunpa Lilykin kuulisi ne.

”Kelpo kupillinen teetä tepsii kaikkiin vaivoihin”, sanon ja annan Lilylle kädessäni olevan kupposen.

Hän ottaa teen sanomatta sanaakaan. Se ei Lilyn kohdalla ole ollenkaan tavatonta. Sanat ovat tuottaneet hänelle vaikeuksia, mutta viime aikoina hän on jo osannut ilmaista itseään paremmin ainakin minun seurassani. Hän on edistynyt hurjasti sitten työhaastattelun, jonka johtaja Snow ja minä hänelle pidimme. Haastattelu sujui niin surkeasti, että johtajan silmät

laajenivat hänen sarvisankaisten lasiensa takana kaksinkertaisiksi, kun ilmoitin: ”Lily Finch on paras ehdokas tehtävään.”

”Hänhän sai tuskin sanaa suustaan koko haastattelun aikana”, johtaja Snow sanoi. ”Ei vastannut mitään, kun pyysin häntä kuvailemaan parhaita ominaisuuksiaan. Miksi ihmeessä sinä, Molly, valitsisit hänet?”

”Johtaja Snow, saanen huomauttaa, ettei yletön itseluottamus ole ykkösominaisuus siivoustyöntekijää valittaessa. Saatatte muistaa erään entisen työntekijämme, jolla oli kasapäin itseluottamusta mutta joka osoittautui kertakaikkiseksi mätämunaksi. Muistatteko?”

Johtaja Snow’n nyökkäys oli tuskin havaittava, mutta onnekseni osaan lukea häntä paremmin nyt kuin silloin, kun aloittelin omaa uraani Regency Grandissa seitsemän ja puoli vuotta sitten. Jo tämä pikku nyökkäys ilmaisi hänen halukkuutensa siirtää Lilyä koskeva päätös minulle.

”Neiti Finch on totisesti hiljainen”, sanoin, ”mutta mistä lähtien puheliaisuus on ollut siistijän tärkein taito? Ettekö itsekin pidä tapananne todeta, että *Varomaton uho on valtakunnan tuho*? Lily tarvitsee työharjoittelua, jota aion hänelle myös tarjota, mutta olen varma siitä, että hän on ahkera mehiläinen. Hänessä on ainesta kohota mehiläispesämme arvostetuksi jäseneksi.”

”Hyvä on, Molly, olkoon niin”, johtaja Snow sanoi, vaikka suun mutrasta näki, ettei hän ollut täysin vakuuttunut.

Näiden muutamien viikkojen aikana, joina olen Lilyä opastanut, hän on kehittynyt valtavasti. Tässä eräänä päivänä, kun tapasimme hurmaavat vakiasiakkaamme herra ja rouva Chenin näiden kattuhuoneiston ulkopuolella, Lily jopa puhui. Se oli ensimmäinen kerta, kun hän avasi sanaisen arkkunsa asiakkaiden läsnä ollessa.

”Hyvää iltapäivää, herra ja rouva Chen”, Lily sanoi tuulikellomaisen pehmeällä äänellä. ”Viehättävää tavata. Molly ja minä olemme toivoakseni siistineet huoneistonne moitteettomaan kuntoon.”

Hymyni ulottui korvasta korvaan. Ilahduin valtavasti kuullessani hänen puhuvan kaiken sen välillämme olleen, sinänsä merkityksellisen hiljaisuuden jälkeen. Olimme tehneet töitä rinta rinnan päivästä toiseen. Olin näyttänyt hänelle kädestä pitäen jokaisen tehtävän – kuinka vuoteeseen sijataan siistit sairaalakulmat, vesihana kiillotetaan peilinkirkkaaksi ja tyynyt pöyhitään äärimmäisen muhkeiksi – ja hän oli seurannut vaiti vanavedessäni. Hänen työnsä jälki oli virheetöntä, ja kerroinkin sen hänelle.

”Sinulla on taito hyppysissä”, sanoin kerran jos toisenkin.

Sen lisäksi, että Lilyllä on siistijän tarkka yksityiskohtien taju, hän on myös hienotunteinen. Hän liikkuu hotellissa siivoten ja kuuraten, kiillottaen ja viimeistellen näkymättömästi kuin henkiolento. Lily on toki vaitonainen, jopa arvoituksellisuuteen saakka, mutta sen ei kannata antaa hämätä: hän on siivoojana lahjakkuus.

Nyt hän istuu johtaja Snow’n toimiston tuolilla, nostaa koskemattoman teekupin johtajan pöydälle ja laskee levottomat kätensä syliinsä. Näky tekee minut voimattomaksi; näen itseni tuossa samassa tuolissa. Olen ollut täällä ennenkin, enkä haluaisi olla uudestaan. Miten tässä näin kävi?

Tänään aamuseitsemältä sää oli aurinkoinen ja kirkas, kun lähdin kotoa kolmen huoneen ja keittiön asunnostamme. Jos-tain syystä aamu ei tuntunut tavalliselta. Ensinnäkin tänään kansainvälistä mainetta nauttivan menestyskirjailija J. D. Grimthorpen oli määrä pitää hotellissa lehdistötilaisuus. Toiseksi

poikaystäväni Juan Manuel, jonka kanssa olen viettänyt ihanaa yhteiselämää yli kolme vuotta ja joka on ollut työkaverini hotellissa vielä pidempään, ei ole kotona. Hän on ollut poissa jo kolme kokonaista päivää, koska lähti Meksikoon tapaamaan perhettään, ja minun on pakko myöntää, ettei hänen poissaolonsa soita sydämessäni kaipuun säveliä vaan hirveitä riitasointuja. Toisin sanoen: kaipaen häntä ihan kamalasti.

Tämä on ensimmäinen kerta moneen vuoteen, kun Juan Manuel pääsee käymään synnyinmaassaan, ja olemme säästäneet ahkerasti sitä varten. Kuinka mielelläni olisinkaan matkustanut rakkaani rinnalla – yhteinen matka, mikä seikkailu – mutta ah, se ei ollut mahdollista, ja nyt Juan on Meksikossa ja minä jumitan täällä. Ensimmäistä kertaa mummin kuoleman jälkeen olen yksin kotona, mutta ei se mitään: kaikki menee hyvin. Olen iloinen, että Juan pääsee tapaamaan perhettään, ennen kaikkea äitiään, joka on kaivannut poikaansa vuosikaudet yhtä kovasti kuin minä kaipaen häntä juuri nyt.

Vaikka matka kestää vain kaksi viikkoa, maltan tuskin odottaa hänen paluutaan. Elämä nyt vain on parempaa Juanin kanssa. Tänä aamuna ennen kuin lähdin töihin, hän lähetti minulle viestin:

JM: Tästä tulee upea päivä! IMHO, ei ole syytä huoleen. Te amo.

Minun on myönnettävä, että hänen rakkaudentunnustuksensa tuntui kuin suloisilta perhosilta vatsanpohjassa, sen sijaan lyhenteiden käyttö oli yhtä hämmentävää kuin aina.

Viestitin takaisin:

MG: FYI, minulla ei ole aavistustakaan mitä tarkoitat.

JM: Tarkoitan että rakastan sua.

MG: Sen osan kyllä ymmärsin.

JM: In My Humble Opinion, olet upea, ja tästä päivästä tulee mahtava.

Vaikka olisinkin epätoivoisesti halunnut lähteä Meksikoon Juanin kanssa, velvollisuus kutsui, tai pikemminkin johtaja Snow, ja saman tien oli selvää, etten lähtisi minnekään.

”Tiedätkö kirjailija J. D. Grimthorpen?” johtaja Snow kysyi minulta puhelimesta muutama viikko sitten.

”Tiedän toisesta”, vastasin muutta mutkitta.

”Hänen yksityissihteerinsä pyysi juuri Regency Grandia järjestämään yksinoikeudella VIP-kutsuvierastapahtuman, jossa kirjailija Grimthorpen on tarkoitus julkistaa jokin tärkeä uutinen. Ja hän pyysi, että tapahtuma pidettäisiin... isossa teesalongissamme.”

Johtaja Snow’n innostus välittyi puhelusta. Mikä hieno mahdollisuus! Herra Blackin murhaskandaalin tahrattua hotellin maineen johtaja sai loistoidean, jotta saisimme uutta asiakaskuntaa: hän päätti palauttaa vastaanottoaulan vieressä olevan vanhan varaston sen alkuperäiseen loistoon, ja niin syntyi museotason pieteetillä toteutettu art deco -teesalonki. Kunnostustyöt olivat jo loppusuoralla ja hotelli tarvitsi korkeatasoisen kutsuvierastilaisuuden tilojen juhlaavaa käyttöönottoa varten, joten tämä tuli loistavaan saumaan. Ja mikä parasta, johtaja Snow halusi, että minä joukkoineni hoitaisin tämän erikoistilaisuuden. Kerroin heti Juanille.

”Ota tilaisuudesta vaarin!” hän sanoi. ”Perutaan se matka ja mennään joskus toiste.”

Aivan kestämaton ajatus. ”*Mi amor*”, sanoin. ”Mene sinä nyt ilman minua, mennään yhdessä sitten joku toinen kerta.”

”Oletko tosissasi?” hän vastasi. ”Eikö sinua varmasti haittaisi?”

”Vai vielä haittaisi? Päin vastoin! Emme voi antaa äitisi odottaa enää hetkeäkään.”

Hän otti minut tiukkaan syleilyyn ja painoi suukkoja pitkin kasvojani. ”Yksi joka päivälle, jonka olen poissa”, hän sanoi. ”Ja muutama ylimääräinen ihan muuten vain. Oletko varma, että pärjät ilman minua?”

”Totta kai pärjään”, vastasin. ”Mikä täällä nyt voisi mennä pieleen?”

Ja niin Juan sitten nousi lentokoneeseen muutama päivä sitten. Minä jäin kotiin ja täytin aikani Grimthorpen puhe-tilaisuuden ennakkojärjestelyillä.

Tänä aamuna lähdin kohti tärkeää tapahtumaa hermostuksesta tutisevin askelin. Olin yhtäaikaa innoissani ja hermostunut. Vihdoin käännyin keskikaupungilla viimeisestä kadunkulmasta ja hotelli tuli näkyviin.

Siinä se oli, Regency Grand, ylhäisen ajattomana keskellä kaupungin rumia, karkeita neonkylttejä ja massiivisia, nykyaikaisia toimistorakennuksia. Punainen matto koristi muuttaman askelman pituista portaikkoa kohti pääsisäänkäyntiä ja sen kiiltelevää pyöröovea. Aula kuhisi jutustelevia asiakkaita ja heidän vetolaukkujaan, paikalla oli myös toimittajia ja kuvausväkeä, jotka raahasivat välineistään pyöröoven läpi valmistautukseen aamun tärkeää tilaisuutta varten.

Pääovelle johtavan portaikon puolessavälissä seisoivat Preston, Regency Grandin pitkäaikainen ovimies uljaassa univormussaan, johon kuului komea lippalakki ja pitkä, hotellin vaakunan koristama takki. ”Hyvää huomenta, Molly”, hän sanoi, kun kuljin hänen korokkeensa ohi. ”Suuri päivä tulossa.”

ÄLÄ HÄIRITSE – MURHA JA MUITA SOTKUJA SIIVOTTAVANA

Molly Gray kantaa ylpeänä siivousesimiehen nimikylttiään työvuoroissaan Regency Grand -hotellilla. Hotellin maine kuitenkin tahriutuu, kun kesken tärkeän tilaisuuden kuuluisa jännityskirjailija J. D. Grimthorpe kaatuu kuolleen teehuoneen lattialle.

Kun epäilykset pyörivät hotellin käytävillä, on selvää, että kultareunusten alta löytyy likaa. Etsivä Stark, Mollyn vanha vihollinen, tutkii tapausta, ja käy selväksi, että kyseessä oli mitä julkein murha. Epäiltyjä riittää, ja kaikki haluavat tietää, kuka kirjailijan tappoi. Ja onko Molly todella niin viaton kuin miltä hän näyttää?

Molly tietää, että vain hänellä itsellään on avain mysteeriin. Mutta sen avaaminen tarkoittaa, että hän joutuu miettimään lapsuuttaan, pölyistä vanhaa taloa ja kaikkea sitä, mitä on siivonnut muististaan. Sillä Molly tietää J. D. Grimthorpen salaisuudet...

ISBN 978-952-376-182-7

84.2

www.bazarkustannus.fi